

Тя гледа. Погледът ѝ е тъменъ.

Затоплена въ майчиния си skutъ, макаръ и гладна, Петканка заспива. И сънува:

Дветъ — тя и майка ѝ, сж нѣкжде много далечъ. Въ далечна приказна земя. Кжщата имъ, скрита въ зеленина, се намира на брѣга на голѣма рѣка. Изъ нейнитъ води порятъ много параходи. Около кжщата градина съ май-хубави цвѣтя. Петканка е облечена въ бѣла, като снѣгъ, рокличка. На краката си има сребърни сандали съ златоткани чорапи, а русата ѝ косица е привързана съ червена панделка. Тя е сита и доволна и се смѣе, и нейниятъ невиненъ смѣхъ прилича на чуруликането на птичкитъ. И всичкитъ птички идватъ при нея, кацватъ по раменетъ и главицата ѝ и пѣятъ, пѣятъ... А тя съ златна прѣчица гальовно ги щипа по нѣжнитъ имъ крилца. Колко хубаво и весело е! Тя гледа птичкитъ, гледа голѣмата рѣка съ многото параходи. Гледа съ топълъ погледъ и майка си, която стои на широкия прозорецъ, протега ѝ весело ржце, смѣе се и вика: „Моя птичко, златна моя птичко...“ И изведнажъ всичко се губи. Нищо не знае и нищо не чувствува. И отъ ново пакъ сънува: коледно дърво всрѣдъ голѣма и свѣтла стая. Навънъ е натрупало много снѣгъ и е студено, а вжтре въ стаята — топло, много топло. Цѣлото дърво е украсено съ много и чудновати нѣща: златни орѣхчета, шоколадъ, бонбони и какво ли още не. Всичко блѣсти и е тѣй хубаво! Тя тича около дървото и поѣга да си откжсне, обаче, гальовниятъ погледъ на мама я възпира. „Още малко, мило дете. Сега ще си дойде татко ти и тогава той ще ти донесе още подаръци“. А малкото ѝ сърдице тупти и се залива отъ радостъ. Ще хвъркне. Лицето ѝ е червено, като божуръ. На бузитъ ѝ става горещо. Пари я... Отваря очи и се озърта... Будна е. Изтрѣпва.

Свела надъ нея низко глава, плаче майка ѝ, чийто сълзи заливатъ бледното ѝ лице. Раздвижва се. Студъ. Стомахътъ празенъ. Отдавна е вече късна нощъ. Изъ селото нѣма нийде свѣтлина. Всички спятъ и очакватъ Коледа.

— Мамо, маминко, гладна съмъ, — казва бедното детенце. А майка му притиска въ скута си още по-силно русата му главица и го залива съ горещи сълзи...

На вратата се почука. И дветъ вдигнаха измжчени погледи. По това време кой може да имъ бжде гостъ? Почукването се повтори.

— Кой е? — попита бедната вдовица.

— Пратеникътъ на дружеството за подпомагане на беднитъ — отвърна кротъкъ гласъ. Марта стана и му отвори. На прага стоеше човѣкъ съ благородни черти на лицето. Въ ржцетъ си държеше два пакета.

— Това е за васъ. Коледенъ подаръкъ отъ дружеството, което отъ днесъ нататъкъ взима грижа за всички бедни и изоставени. Въ погледа и лицата на майка ѝ детенце цвѣтѣше въра.

Чичко Данъ.